

Sygn. akt I ACa 1400/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Sobierajski (spr.)
Sędziowie:	SSA Teresa Rak SSA Zbigniew Ducki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa B. W.

przeciwko H. J., Gminie Miejskiej K. – Zarządowi Cmentarzy (...) w K.

przy interwencji ubocznej po stronie pozwanej E. M.

o ustalenie prawa do dysponowania grobem

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 21 marca 2013 r. sygn. akt I C 190/10

oddala apelację i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

IA Ca 1400/13

UZASADNIENIE

Powódka B. W., w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu z dnia 24 listopada 2009 roku skierowanym przeciwko Gminie Miejskiej K.-Zarządowi Cmentarzy (...) oraz H. J. , wniosła o ustalenie prawa do dysponowania grobem murowanym stałym (grobowiec) zlokalizowanym na Cmentarzu (...) w K., na kwaterze(...) wojskowej, rząd południowy, grób nr (...) a w szczególności ustalenia jej wyłącznego prawa do decydowania co do dalszych pochówków w grobie, prawa do decydowania o tej kwaterze rodzinnej czyli nie tylko decyzji o pochowaniu zwłok zmarłych osób bliskich, ale organizacji pochówku, sposobie pochówku, wszelkich czynnościach związanych z ochroną kultu zmarłych, opłacania należności przedłużających na kolejne okresy uprawnienia do grobu, ochrony technicznej i konserwacji

grobu, umiejscowienia zniczy stałych i okresowych oraz czynienia wszelkich wyrazów czci i pamięci osób zmarłych i w grobowcu tym pochowanych.

W uzasadnieniu żądania powódka podniosła, iż w grobowcu tym pochowani są jej ojciec M. W. (1) (zmarły w dniu 6 października 2007 r.) oraz dziadkowie ze strony ojca, który był dysponentem spornego grobowca i finansował jego budowę. Nadto M. W. (1) i powódka wykonywali inne czynności składające się na kult osób zmarłych pochowanych w przedmiotowym grobie, w tym urządzali pogrzeby, decydowali o wystroju grobu, składali kwiaty, wieńce, palili znicze, zamawiali msze za zmarłych i załatwiali sprawy z zarządem cmentarza. W ocenie powódki, jako córce zmarłego M. W. (1), przysługuje jej pierwszeństwo co do uprawnień związanych grobowcem, w szczególności uprawnienia zachowania kultu pamięci zmarłego ojca.

Strona pozwana Gmina M. K. - Zarząd Cmentarzy (...) w K. w odpowiedzi na pozew wniosła o rozpoznanie sprawy w oparciu o istniejące dokumenty i nie obciążanie strony pozwanej kosztami procesu.

Pozwana H. J. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu. W uzasadnieniu stanowiska pozwana wskazała, iż powódce nie przysługuje interes prawny w ustaleniu prawa do grobu gdyż w sprawie sygn. akt I C 1606/09 wyrokiem z dnia 8 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w Krakowie ustalił, że prawo do dysponowania spornym grobem przysługuje H. J.. Zdaniem pozwanej, powódka mogła realizować swój interes prawny w postępowaniu prowadzonym do sygn. akt I C 1606/09 jako interwenient uboczny, z czego nie skorzystała.

Interwenientka uboczna po stronie pozwanej – córka pozwanej H. E. M. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu na jej rzecz według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko wyjaśniła, iż spoczywający w spornym grobie M. W. (1) (tj. brat jej matki) nie był jego dysponentem, lecz został w nim pochowany warunkowo.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem wydanym w dniu 21 marca 2013 roku ustalił, że powódce B. E. dwojga imion W., córce M. i E., przysługuje prawo do współdysponowania - razem z dotychczasowym dysponentem H. J. – grobem murowanym (grobowiec) zlokalizowanym na Cmentarzu(...)w K., na kwaterze (...) wojskowej, rząd pld., grób nr (...) w szczególności w zakresie: współdecydowania o przeznaczeniu wolnych miejsc w grobowcu; organizacji i sposobie pochówku, w tym co do sposobu pochowania zwłok ludzkich, bądź ekshumacji; formy i sposobu sprawowania kultu zmarłych oraz ochrony ich dobrej pamięci i czci; decyzji odnośnie urządzenia, remontu, konserwacji, zdobienia nagrobka, w tym umiejscowienia kwiatów, zniczy stałych, okresowych; prawa do ochrony przed naruszeniami, a także załatwiania spraw z Zarządkiem Cmentarzy (...) w K. a koszty procesu między stronami wzajemnie zniósł.

Wyrok powyższy został wydany w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W przedmiotowym grobie pochowani są:

- S. W. – dziadek powódki ze strony ojca i ojciec pozwanej H. J. oraz dziadek interwenientki ubocznej,
- M. W. (2) – babcia powódki ze strony ojca i matka pozwanej H. J. oraz babcia interwenientki ubocznej,
- M. W. (1) - ojciec powódki, brat pozwanej H. J. oraz wujek interwenientki ubocznej. Do 2010 r. stan prawny grobu pozostawał nieuregulowany. Prawomocnym wyrokiem z dnia 8 stycznia 2010 r., sygn. akt I C 1606/09, tut. Sąd ustalił, iż prawo do dysponowania tym grobem przysługuje H. J.. S. W. był wojskowym i miał prawo pochówku na cmentarzu wojskowym. Zmarł w 1945 r. i został pochowany w mogile ziemnej obok przedmiotowego grobowca. M. W. (2) zmarła w 1962 r. i również została pochowana w mogile ziemnej.

W latach 1963-1964 firma pradziadka powódki A. B. – na zlecenie M. W. (1) - wybudowała piwnicę murowaną na sześć miejsc w spornym grobowcu. Środki finansowe na wspomnianą budowę wyłożył M. W. (1) (aczkolwiek w archiwum

Zarządu Cmentarzy (...) brak jest dokumentów potwierdzających tę okoliczność) – w oświadczeniu notarialnym z dnia 12 października 2007 r. pozwana H. J. przyznała, iż fundatorem przedmiotowego grobu był jej brat M. W. (1).

W 1964 r. odbyła się ekshumacja S. i M. W. (2) z mogiły ziemnej i pochowanie ich w jednej trumnie w spornym grobowcu. M. W. (1) i powódka wykonywali czynności składające się na kult osób zmarłych pochowanych w przedmiotowym grobowcu, w szczególności składali kwiaty, wieńce i palili znicze.

Pozwana H. J. od wielu lat zamieszkuje w USA, w związku z czym sprawowanie przez nią opieki nad przedmiotowym grobem i wykonywanie innych czynności związanych z kultem zmarłych miało - siłą rzeczy - charakter okazjonalny. Córki pozwanej, w tym interwenientka uboczna E. M., w sposób szczególny nie zajmowały się opieką nad grobem. W dniu 6 października 2007 r. zmarł M. W. (1), a organizatorem jego warunkowego pochowania w spornym grobie była powódka. Aktualnie powódka wciąż chodzi na grób, bowiem czuje silny związek emocjonalny ze zmarłymi w nim pochowanymi, zwłaszcza z ojcem. W związku z tym, że grób znajduje się w złym stanie technicznym, powódka zamierza dokonać jego renowacji („wybudować go na nowo”). Powódka w chwili obecnej nie utrzymuje kontaktów z pozwaną H. J., aczkolwiek jeszcze w czasie, gdy strony zachowywały poprawne stosunki rodzinne w 2008 r., pozwana zwróciła się do powódki, aby ta przesłała jej dokument dotyczący sytuacji odnośnie grobowca na Cmentarzu (...) i twierdziła, iż w tym grobowcu jest także miejsce dla niej.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o nie zakwestionowane przez strony dokumenty (zwłaszcza akta cmentarne spornego grobowca) oraz zeznania powódki B. W. i zeznania świadków E. Ł. i L. P., które były szczere, spontaniczne i logiczne i ich wiarygodność nie budziła zdaniem sądu wątpliwości.

W oparciu o te ustalenia uznał sąd I instancji powództwo jako oparte na art. 189 kpc za uzasadnione gdyż po stronie powódki zachodzi interes prawny w żądaniu ustalenia prawa do współdecydowania o spornym grobie , bowiem pozwana H. J. to jej uprawnienie kwestionuje. W przedmiotowym grobie na Cmentarzu(...)w K. pochowani są dziadkowie powódki oraz jej ojciec. Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, iż powódka sprawuje kult pamięci osób zmarłych pochowanych w tym grobie, w szczególności odwiedza grób, porządkuje go, przystraja kwiatami i zapala znicze. Także jest emocjonalnie i duchowo związana z osobami pochowanymi w grobie. Okoliczności te uzasadniają zatem roszczenie powódki o ustalenie prawa do dysponowania tym grobem.

Prawo do dysponowania grobem ma w przeważającej mierze charakter dobra osobistego, a zatem kwestie majątkowe, takie jak ufundowanie budowy grobowca, czy późniejsze uiszczanie opłat za użytkowanie gruntu pod grobowcem, czy bieżące wydatki na jego sprzątanie i przystrajanie, nie mogą wyłącznie decydować w razie sporu o ustalenie uprawnienia osoby najbliższej. Tak więc, nawet gdyby grób, w którym pochowani są S., M. i M. W. (3) został ufundowany wyłącznie przez pozwaną H. J., nie można by było pozbawić powódki prawa do współdysponowania tym grobem, a to z uwagi na fakt, że osoby pochowane w przedmiotowym grobie są jej najbliższymi osobami i sprawuje ona kult pamięci tych osób. Jest też z nimi mocno związana emocjonalnie, o czym świadczy treść szczerych zeznań powódki. Jedynie na marginesie wskazać należy, iż powódka w toku postępowania wielokrotnie podkreślała, że nie jest jej zamiarem pozbawienie pozwanej H. J. prawa do pochówku w spornym grobie. Skoro w toku procesu powódka wykazała, że sprawuje kult pamięci osób zmarłych pochowanych w grobie, a pochowani są w nim jej dziadkowie oraz ojciec i jest jedną z najbliższych osób pochowanych w grobie, ma więc również uprawnienie do współdecydowania, kto zostanie pochowany w wolnych miejscach, jak również, co istotne, ma prawo mieć gwarancję, że sama po śmierci będzie mogła w tym grobie spocząć. W sytuacji bowiem jej nie najlepszych relacji z obecnym dysponentem – ciotką H. J., jej poczucie niepewności co do możliwości pochowania grobie, jest usprawiedliwione i tym bardziej uzasadnia niniejsze powództwo.

W realiach niniejszej sprawy ustalił zatem Sąd Okręgowy , że powódce przysługuje prawo do współdysponowania spornym grobem razem z dotychczasowym dysponentem H. J. w szczególności w zakresie: współdecydowania o przeznaczeniu wolnych miejsc w grobowcu; organizacji i sposobie pochówku, w tym co do sposobu pochowania zwłok ludzkich, bądź ekshumacji; formy i sposobu sprawowania kultu oraz ochrony ich dobrej pamięci i czci; decyzji odnośnie urządzenia, remontu, konserwacji, zdobienia nagrobka, w tym umiejscowienia kwiatów, zniczy stałych,

okresowych; prawa do ochrony przed naruszeniami, a także załatwiania spraw z Zarządem Cmentarzy (...). O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z art. 100 kpc, znosząc je wzajemnie między stronami, bowiem brak było podstaw do obciążania nimi powódki, której żądanie ustalenia prawa współdysponowania grobem zostało uwzględnione, czy też strony pozwanej Gminy M. K. - Zarządu Cmentarzy (...) w K., która w odpowiedzi na pozew nie wniosła o oddalenie powództwa, lecz wniosła o rozpoznanie sprawy w oparciu o istniejące dokumenty i nie obciążanie strony pozwanej kosztami procesu. Brak było też podstaw do obciążania nimi pozwanej H. J., bowiem nie można jej uznać za stronę przegrywającą w całości, jako że Sąd nie uwzględnił żądania powódki ustalenia, że prawo do dysponowania grobem przysługuje wyłącznie powódce.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana H. J. , która zaskarżyła wyrok sądu I instancji w całości i orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania a to art. 365 kpc w zw. z art. 366 kpc i art. 81 kpc przez wydanie wyroku pozostającego w sprzeczności z wyrokiem w sprawie sygn. akt I C 1606/09 z dnia 8 stycznia 2012 r. Sądu Okręgowego w Krakowie z którego wynika ,że prawo do dysponowania spornym grobem przysługuje wyłącznie pozwanej oraz przepisów prawa materialnego , a to art. 189 kpc przez przyjęcie ,że powódce przysługuje interes prawny polegający na prawie domagania się ustalenia decydowania o spornym grobie , który winna zrealizować w sprawie I C 1606/09.

Z powołaniem się na te zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa ewentualnie o jego uchYLENIE i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest nieuzasadniona.

<p>Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do oceny charakteru i skutków współuczestnictwa powódki w sprawie I C 1606/09 zawisłej przed Sądem Okręgowym w Krakowie w której prawomocnym wyrokiem ustalono na rzecz pozwanej H. J. prawo do dysponowania spornym grobowcem. Pozwana wywodzi bowiem ,że</p>		
---	--	--

powódka w
tamtej sprawie
występowała
jako
interwenient
uboczny
samoistny i
charakter
interwencji
powoduje, że jest
objęta skutkami
prawomocnego
wyroku
wydanego w
sprawie I C
1606/09, a
zatem nie
posiada interesu
prawnego w
żądaniu
ustalenia jej
prawa do grobu.

Pozycję
procesową
interwenienta
ubocznego
samoistnego
reguluje przepis
art. 81 kpc,
który stanowi,
że interwenient
taki jest objęty
powagą rzeczy
osądzonej
wyroku, jaki
zapadnie w
sprawie,
niezależnie od
tego, czy weźmie
w niej udział,
czy nie. O
charakterze
interwencji
decyduje zatem
bezpośrednia
skuteczność
wobec
interwenienta
wyroku, jaki

ma zapaść w sprawie, przy czym w większości wypadków skuteczność tę mają wyroki niezależnie od swej treści. Jednak w pewnych sytuacjach wynikających z istoty stosunku prawnego lub przepisu ustawy skuteczność ta może zależeć od treści wyroku i wówczas samo tylko dążenie do uzyskania wyroku tej treści będzie nadawać interwencji charakter samoistny. Z uwagi na to, że w przypadku interwencji ubocznej samoistnej wyrok ma odnieść bezpośredni skutek prawny wobec interwenienta, zajmuje on w procesie pozycję równorzędną do współuczestnika sporu i stosuje się do niego odpowiednio przepisy o współuczestnictwie jednolitym, tj. art. 73 § 2. Współuczestnictwo

jednolite
zachodzi
natomiast
wówczas, gdy
wyrok ma
dotyczyć
niepodzielnie
wszystkich
współuczestników.
Oznacza to, że
wobec każdego
ze
współuczestników
niezbędne jest
wydanie
jednorodnego
rozstrzygnięcia.
Brzmienie
wyroku musi
być jednakowe
wobec
wszystkich
współuczestników
biorących udział
w sprawie.
Niemożliwe jest
także wydanie
wcześniejszego
rozstrzygnięcia
w stosunku do
poszczególnych
współuczestników.
Sprawę traktuje
się jako jedną
i niepodzielną
wobec
wszystkich
podmiotów
występujących
po danej stronie.
Współuczestnictwo
jednolite może
wynikać z istoty
spornego
stosunku
prawnego, np.
spory dotyczące
wydania rzeczy
będącej
przedmiotem

współwłasności,
bądź też praw,
do których będą
miały
zastosowanie
przepisy
dotyczące
współwłasności
(por.
postanowienie
SN z dnia 26
sierpnia 1998 r.,
II CZ 85/95,
niepublikowane),
przeciwko
małżonkom o
unieważnienie
małżeństwa.
Stwierdzenie
wystąpienia
współuczestnictwa
jednolitego
wymaga
dokonania
analizy
stosunków
materialnoprawnych
będących
przedmiotem
procesu.
Konieczność
taka zachodzi
zawsze wówczas,
gdy w ramach
danego stosunku
prawnego
podmioty nie
mają
samodzielnych
stanowisk, a
więc w
sytuacjach, w
których
jakikolwiek
indywidualnie
dokonywane
zmiany w
łączącym
podmioty
stosunku

prawnym są niedopuszczalne. Ustalenie, czy w sprawie zachodzi współuczestnictwo jednolite wynikające z istoty spornego stosunku prawnego, dokonywane powinno być na podstawie samej istoty stosunku prawnego.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wyrazić pogląd, że w sprawie po ustaleniu prawa do grobu współuczestnictwo osób dochodzących ochrony na zasadzie art. 189 kpc wyprowadzonej z charakteru tego prawa nie ma cech współuczestnictwa jednolitego, a tym samym interwencja powódki w sprawie I C 1606/09 nie miała cech interwencji samoistnej. W niniejszym stanie faktycznym przedmiotem

sporu jest grób
murowany
wzniesiony
staraniem ojca
powódki w
którym
pochowani są jej
dziadkowie oraz
sam fundator.
W orzecznictwie
wyrażony został
ugruntowany
pogląd, że w
obowiązującym
obecnie stanie
prawnym nie
występuje
"prawo do
grobu", które
mogłoby być
rozumiane jako
uregulowane
przez przepisy
prawa cywilnego
prawo
podmiotowe,
obejmujące
określoną sferę
uprawnień. W
rzeczywistości to
pojęcie obejmuje
różne
uprawnienia o
całkowicie
odmiennym
charakterze, a
mianowicie
mające
charakter
majątkowy lub
niemajątkowy,
ewentualnie
można też
mówić w
konkretnych
wypadkach o
przewadze
któregoś z tych
elementów.
Posłużenie się

takim pojęciem nie pozwala więc na stwierdzenie, że chodzi o jakiś samodzielny i jednolity zakres uprawnień, w związku z czym w każdym poszczególnym wypadku niezbędne jest jednoznaczne określenie, jakie konkretne uprawnienia są objęte tak ogólnie rozumianym prawem do grobu. (por. wyrok SN z dnia 14 października 2011 roku, III CSK 340/10CSK 340/10).

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 grudnia 2010 roku, I CSK 66/10 elementy osobiste prawa do grobu mają charakter przeważający i są związane z określoną osobą; jako prawa osobiste są niezbywalne i niedziedziczne. Z tego względu w zasadzie prawo do grobu jest tylko jednym z samoistnych praw majątkowych, co

do którego nie ma zakazu ustawowego jego zbywalności ani wyłączenia od dziedziczenia tylko wtedy, gdy miejsce na cmentarzu zostało nabyte i grób został urządzony przez osobę pozostającą przy życiu i jest wolny, tj. nikt nie został w nim. Jeżeli natomiast w grobie spoczywają już zwłoki określonej osoby uprawnionej do pochowania, to na skutek pochówku następuje zdominowanie uprawnień niemajątkowych i w związku z czym dopuszczalność rozporządzenia prawem do grobu wygasa. Z tą chwilą nie jest już możliwe rozdzielenie uprawnień majątkowych od osobistych i z tego względu prawa majątkowe tracą swoją odrębność w tym sensie, że nie mogą być przedmiotem wyłącznego

korzystania i
rozporządzania
ze strony
dotychczasowego
ich podmiotu, a
to ze względu na
prawa do grobu
przysługujące
pozostałym
uprawnionym,
których źródłem
jest fakt
powiązań
rodzinnych z
osobą
pochowaną w
grobie.

Osobom bliskim
w takiej sytuacji
przysługuje
prawo
wykonywania
kultu pamięci
osoby zmarłej.
Kult pamięci
zmarłego, polega
natomiast na
przysługujących
człowiekowi
uprawnieniach,
wypływających
ze sfery uczuć i
odczuć
odnoszącej się
do postaci osoby
zmarłej,
okazywania
szacunku dla
wspomnień i
pamięci o niej,
urządzenia
pogrzebu oraz
nagrobka i
decydowania o
jego wystroju,
załatwiania
spraw z
zarządem
cmentarza,

ochronie przed
naruszeniami,
składania
wieńców,
palenia zniczy,
decydowania lub
współdecydowania
o przeznaczeniu
wolnych miejsc
w grobie
murowanym dla
pochowania
dalszych
zmarłych.

W tych
okolicznościach
nie może budzić
wątpliwości ,że
powódka swoje
uprawnienia do
spornego grobu
wywodzi prawa
do wykonywania
kultu pamięci
osób bliskich
w szczególności
ojca i dziadków.
Poza sporem
w niniejszej
sprawie winno
być ,że takie
uprawnienie
realizuje
wspólnie
aczkolwiek
samodzielnie i
niezależnie z
pozwaną H. J.,
która wykonuje
uprawnienia
wynikające z
kultu pamięci
tych samych
osób jej bliskich.
W tych
okolicznościach
uprawnienie
powódki ma
charakter

osobisty i prawo do wykonywania kultu pamięci osób bliskich jest jej dobrem osobistym chronionym na podstawie art. 23 i 24 kc. Cechą dóbr osobistych jest ,że stanowią one zespół wartości aksjologicznie związanych z osobą ludzką polegających na określonej sferze przeżyć psychicznych powiązanych z indywidualnymi wartościami świata uczuć. W świetle utrwalonego wyżej przytoczonego orzecznictwa nie budzi wątpliwości ,że kult pamięci osoby bliskiej stanowi dobro osobiste chronione na podstawie art. 23 i 24 kc. Skoro prawo do kultu pamięci osoby bliskiej jest dobrem osobistym to jako prawo osobiste przysługuje samodzielnie i niepodzielnie powódce niezależnie od

takiego samego
prawa
przysługującego
pозwanej. W
tych
okolicznościach
nie można
mówić o
wspólnym
prawie a w
konsekwencji o
współuczestnictwie
jednolitym a
tym samym ,że
interwencja
powódki sprawie
I C 1606/09
miała charakter
interwencji
samoistnej i
wyrok zapadły w
tamtej sprawie
ma odnieść
bezpośredni
skutek prawny
wobec
interwenienta.
Wywody apelacji
kwestionujące
uprawnienia
powódki do
wytoczenia
niniejszego
powództwa są
nieuprawnione
również z
praktycznego
punktu
widzenia. W
sytuacji gdyby
powódka
podjęła w tamtej
sprawie
czynności
procesowe i
zaprzeczyła
prawom
pозwanej do
wyłączonego
współdecydowania

<p>o przedmiotowym grobie to wydany wiążący powódkę wyrok stwierdzałby tylko prawo pozwanej do współdecydowania o grobie. Skutek wiążący dla pozwanej polegałby wyłącznie na niemożliwości kwestionowania uprawnień pozwanej a i tak musiałby wytoczyć powództwo o ustalenie jej uprawnień co zaprzecza konstrukcji interwencji samoistnej. Z tych względów skoro pozwana zaprzecza uprawnień powódki ta ma interes prawny w żądaniu ustalenia na podstawie art. 189 kpc.</p> <p>III CSK 340/10</p>					

Skoro zarzuty apelacji okazały się nieuzasadnione z mocy art. 385 kpc podlegała ona oddaleniu.

Na podstawie art. 98§ 1 kpc Sąd Apelacyjny zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 270 złotych tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym.